

عصر آزادی

روز‌نامه فرهنگی، اقتصادی، اجتماعی، ورزشی و سیاسی

صاحب امتیاز: **مؤسسه مطبوعاتی پیمان**

مدیر عامل و مدیر مسئول: **سید فرید پیمان**

رییس هیئت مدیره و سر‌مدیر: **دکتر سید وحید پیمان**

لیتوگرافی و چاپ: **پیمان چاپ‌تبریز**

گروه ۴ تبعه‌بندی معاونت امور مطبوعاتی و اطلاع‌رسانی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی
رتبه: **۵۸** امتیاز: **۴۵/۱**

نشانی:

تهران – خیابان حافظ نرسیده به زیر گذر حسن آباد – پلاک ۹۷ – طبقه سوم

صندوق‌پستی: ۷۱۸۴–۱۵۸۷۵

تبریز: بالاتر از میدان بسیج، روبروی رنگ‌برجین،

جناب MDF سلبانی

تلفن: ۰۸۰۳۳۳۵۰۴۳۳

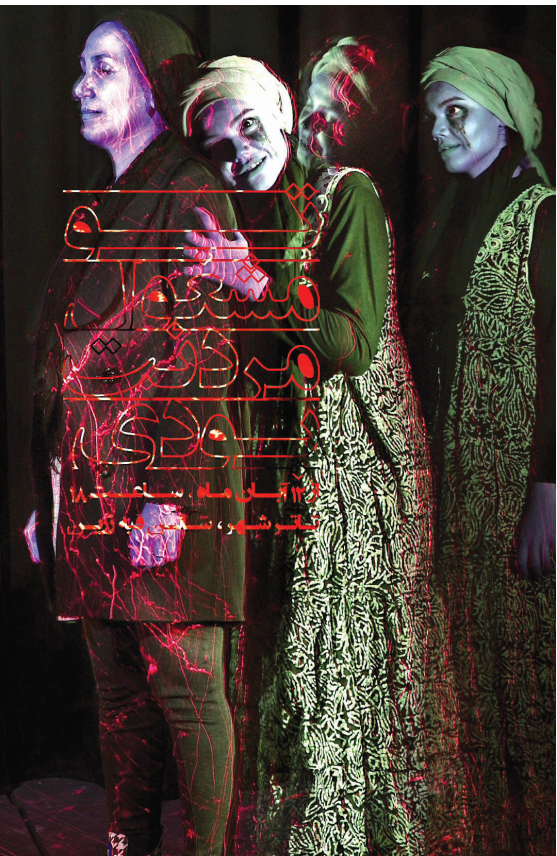
مسئول آگهی‌ها: ۰۹۱۲۴۶۶۰۰

لینک تلگرام: https://telegram.me/asrazadi.ir

Email: asrazadi۹@gmail.com

www.asrazadionline.ir

«تو مشغول مردنت بودی»

عصر آزادی / سرویس فرهنگی: «تو مشغول مردنت بودی» عنوان نمایشی است که به طراحی و کارگردانی « شهرام احمدی» و نویسندگی « کامران شهلایی» از ۱۲آبان ماه ساعت ۱۸ در تاتر شهر تبریز، سالن قبه زرین، به روی صحنه می رود.

فاطمه حسینی، سودا رضایی، دریا عالی، آرمین حاجی عرب، بازیگرانی هستند که در این نمایش ایفای نقش می کنند.
تهیه کننده این نمایش، نکین آقاباشی می باشد و دستیار کارگردان، فهیمه جهانی، منشی صحنه، ریحانه خدیر، مدیرصحنه، امیر مرتضی پورقنبری، عطا کامران و هلیا فرهادی، طراح پوستر، بابک محمدپور و آهنگساز، غلامرضا میرزازاده از دیگر عوامل این نمایش هستند.
داستان نمایش این گونه آغاز میشود؛ «یکی بود یکی نبود ی عنکبوتی بود که دختر بود، عنکبوت، ی تار بزرگ، سر راهش بسته بود و …» کارگردان در خصوص درون مایه نمایش گفت: «این نمایش برشی از روایت یک بابوس و شاید فلسفه ی وجود آدمی و درگیری ذهنی او میان دنیای واقعی و غیر واقعی است و اینکه انسان در بود و نبودش دچار چه خواسته‌ها و آرزوهایی است»
احمدی، همچنین افزود: «تماشاگران پس از دیدن این‌نمایش به چالش و قضاوت شخصیت‌ها خواهند نشست و لحظات هیجانی و شاعرانه‌ای را که در نمایش به تصویر کشیده شده، تجربه خواهند کرد که همگی حاصل تجربه و تلاش چندین ماهه نقش آفرینان، جهت انتقال عمیق تر مفاهیم به مخاطبین این نمایش می باشد»

داور جشنواره موسیقی جوان:

جشنواره موسیقی جوان مقابل موسیقی مصرفی می‌ایستد

داور پانزدهمین جشنواره موسیقی جوان، گفت: جشنواره موسیقی جوان با اهدافی که دارد مقابل موسیقی مصرفی می‌ایستد و مسیر متفاوتی پیش روی شرکت‌کنندگان قرار می‌دهد.

به گزارش گروه فرهنگی ایرنا از پانزدهمین جشنواره ملی موسیقی جوان، پویا سربایی، نوازنده سنتور و داور بخش آفرینش در کنبوازی جشنواره پانزدهم با بیان اینکه جشنواره از بدو شکل‌گیری تا امروز تلاش کرد به ارزیابی زیرساخت‌های فنی و آکادمیک بپردازد، اظهار داشت: هدف دست‌اندرکاران برگزاری جشنواره این بود که مولفه‌های موسیقی آکادمیک را به نسل جوان انتقال دهند. این هنرمندان اضافه کرد: هدف جشنواره در بخش آهنگسازی را امسال اضافه شد، شرکت هنرجویانی است که با خلق آثارشان به سنت‌ها عمق بخشند. همین مسأله منجر به متمایز شدن جشنواره موسیقی جوان از سایر جشنواره‌ها می‌شود. اگر این موضوع را به عنوان پیش‌فرضی درباره جشنواره جوان قرار دهیم، این جشنواره در سال‌های برگزاری در ارتقا و رشد شرکت‌کنندگان نقش زیادی داشت.

سربایی خاطر نشان کرد: جشنواره موسیقی جوان برای شرکت‌کنندگان، انگیزه توام با هدف‌گذاری در مسیر درست موسیقی محسوب می‌شود. جشنواره جوان در حالی در چارچوب پارامترهای اصولی، فنی و آکادمیک آثار متمرکز می‌شود که امروز با موسیقی مصرفی رویه‌رو هستیم، بنابراین، جشنواره موسیقی جوان با اهدافی که دارد مقابل موسیقی مصرفی می‌ایستد و مسیر متفاوتی پیش روی شرکت‌کنندگان قرار می‌دهد. این نوازنده سنتور با اشاره به اینکه امروز در شرایطی قرار داریم که هنر تبدیل به یک کالا شده است، گفت: در چنین شرایطی، جشنواره موسیقی جوان را داریم که ساختار آن فنی و براساس مولفه‌های علمی و کارشناسانه استوار شده‌است.البته در سال‌هایی که داور این جشنواره بودهام، آثار بعضی از هنرمندان جوان در این جشنواره به موسیقی مصرفی نزدیک بود. وی افزود: در بعضی آثار ارائه شده در جشنواره رگه‌هایی از موسیقی پاپ به چشم می‌خورد. جوانان خوش‌فکری در جشنواره حضور دارند که تلاش کرده‌اند آثاری درون‌زا، عمیق و برپایه سنت‌ها ارائه دهند. تلاش هنرمندان جوان این بود که از دل سنت به سمت خلق کارهای نو بروند. این هنرمند درباره جایگاه جشنواره موسیقی جوان نزد هنرمندان و دانشجویان، خاطر‌نشان کرد: به دلیل اینکه عضو هیأت علمی دانشکده هنر هشتم نسبت به گرایش جوانان به این جشنواره اطلاع دارم، در این ارتباط ۲ دیدگاه بین جوانان وجود دارد. بعضی از دانشجویان مشتاق حضور در این جشنواره هستند و بعضی از دانشجویان هم دیدگاهی مخالف این جشنواره دارند.

به گزارش عصر آزادی / سرویس فرهنگی: رعنا زارع پور – نمایش «چهار صندوق» اثر «بهرام بیضایی» به کارگردانی « بهنام پناهی» و تهیه کنندگی «محمد ملکی اصل» که از ۱۲م مهر، در تاتر شهر تبریز اجرا می‌شود، با استقبال کم نظیری از سوی علاقمندان تئاتر، روبرو شده است و با اجرایی متفاوت و درخشان بعد از تعطیلی‌های طولانی تئاتر شهر در دوران کرونا، روحی تازه به جان نمایش بخشیده است.

بیضایی، این نمایشنامه را در ۱۳۴۶خورشیدی نوشت. این دهه از جهات مختلف سیاسی، اجتماعی و اقتصادی، حائز اهمیت فراوان در تاریخ تحولات کشور می‌باشد. بحران‌های متعددی که مخالفت طیف‌های مختلف را در پی داشت، جامعه را به شدت ملتهب و متلاطم نموده بود. چهار صندوق، محصول و معلول سلسله اتفاقات آن دوران و تأثیری است که در اندیشه و آرمان‌نگارنده آن، گذاشته و او بخشی از آن وقایع را با این نمایشنامه و با بیان نمایشی منحصربفرد خود، روایت می‌کند.

اسما کارگردان هم، روایت خودش را از این نمایشنامه به تصویر می‌کشد، روایتی که سه سال برای آوردن آن بر روی صحنه، تلاش نموده و منظر مانده است؛ پیش از شروع هر دیالوگی، نور، باران و تم موسیقایی ویژه ای که بر چهار شخصیت اصلی نمایش، بصورت مجزا می‌تابد و می‌بارد و نواخته میشود و در هارمونی یکپارچه‌ای با حرکات بدن بازیگران که گاه به سوی راست است و چپ، گاه افت است و خیز و گاه جنبشی نفس گیر و گاه سکونی ناگزیر، به انتزاعی‌ترین شیوه ممکن به معرفی طیف‌های زرد، سبز، قرمز و سیاه نمایش می‌پردازد که چگونه هر کدام تلاش میکنند، فاصله‌های «بودن» تا «شدن» را بپیمایند، اما وقتی سرانجام، هر کدام پس از این تلاش مذبحوحانه، مایوسانه بر روی زمین، واژگون می‌شوند، مخاطب، میتواند پایان نمایش را پیش بینی کند.

پناهی، می‌گوید با شیوه‌ای نو و متفاوت، با استفاده از ابزارهایی که در اختیار دارد، خلاصه‌ای از نمایش ۷۵دقیقه‌ای را درپنج دقیقه نخست، روایت کند. وقتی نور پراکنتراستی ناگهان بعد از تاریکی عمیق، چهار سوی صحنه را روشن کرد، از خالصی بودن صحنه، بعد از آن همه رنگ آمیزی، نور، صدا و حرکت، متعجب میشوی!اما در اندک زمانی، تهی بودن دکور صحنه با دیالوگ‌های قوی و میزانشن‌های نامتقارن که بیشترین تقارن و توازن را به چهارسوی صحنه می‌دهد، پر خواهد شد.

گویبی کارگردان، با حذف دکور و اکسسوری در صحنه ، توانایی خود را در به کارگیری سایر ارکان نمایش در بالاترین ظرفیت، به رخ می‌کشد.

در پرده اول، «هترسک» پنجمین شخصیت نمایش با گرمی اغراق آمیز و موسیقی مخوف، معرفی می‌شود. تله تئاتری کوتاه که دیالوگی است مجزا میان هر شخصیت با مترسک، دو پرده نمایش را به هم گرم میزند.

هادی عامل مطرح کرد:

جشنواره نمایش‌های آیینی و سنتی، نگاه ویتربینی را از این هنر دور می‌کند

کارگردان و بازیگر تئاتر، جشنواره نمایش‌های آیینی و سنتی را تنها فضای موجود برای پویایی و فعالیت‌گونه‌های مختلف نمایش آیینی و سنتی دانست و گفت: این جشنواره نگاه ویتربینی و موزه‌ای را از این هنر دور می‌کند.

هادی عامل بازیگر و کارگردان تئاتر در گفت‌وگو با خبرنگار فرهنگی ایرنا از اجرای نمایش خانواده‌هاشمی در بیستمین جشنواره نمایش‌های آیینی و سنتی خبر داد و گفت: نویسنده و کارگردان این اثر، برادرم علی عامل هاشمی است و من نیز به صورت مشترک در بخش کارگردانی، همراه او بودم. علاوه بر این در این اثر به عنوان بازیگر، تهیه کننده و طراح نیز حضور دارم. وی افزود: قرار بود در اردیبهشت ماه کار را اجرا کنیم اما بنا به دلایلی چون قرطبه و کرونا، کار در خرداد طی ۲۰ شب در تماشاخانه سنبلک انجام شد. در حالی که قرار بود ۸ اجرا داشته باشیم اما به دلایلی که ذکر کردم، کار عملاً ناقص باقی ماند.

این هنرمند، جشنواره نمایش آیینی و سنتی را رویدادی مهم خواند و گفت: از دومین دوره این رویداد به همراه گروه تئاتر پاپی‌ها در این جشنواره حضور داشتیم. از آن گذشته در زمینه نمایش‌های آیینی و سنتی همواره به شکل جدی فعالیت داشته‌ه و حتی در این جشنواره نوزدهم به عنوان داور، در بخش‌های مختلف حضور داشتم و کارهای اجرایی نیز، در کنار اساتید خود داشتم. عامل درباره داستان این نمایش، بیان کرد: این نمایش

بهنام پناهی:

چهار صندوق را با مولفه های گروتسکی، روایت کردم

را به عالی‌ترین شکل ممکن، به سرتاجم رساند. اگر استاد بیضایی توانسته، نیم قرن پیش، این گونه نمایشنامه‌ای بنویسد، چرا ما اکنون در ایران آثار ایشان را نتوانیم به این شکل به مخاطب نشان داده و معرفی کنیم؟! این نمایش را به شکل تلفیقی از نمایش ایرانی و مدرن به اجرا رساندم، تا دید تماشاگران تئاتری را نسبت به آثار ایشان، بازتر و آگاه‌تر سازم»

او همچنین افزود:«این نمایش به شکل چهار سویه، کار شده به شکلی که نوازندگان بخش موسیقی نمایش نیز تماشاگری هستند که به شکل تماشاگر/اکاراکتر، عمل میکنند، طوری که از اول نمایش تا آخر نمایش، تمام وقایع را می‌بینند و حتی عکس‌العملی نیز با خنده، ناراحت شدن و جاهایی به فرمان مترسک عمل کردن را از خود نشان می‌دهند، اما همانند بقیه کاراکترها (تماشاگران که آنها نیز قسمتی از نمایش هستند) کاری از دست شان برنی‌آید»

در پرده دوم، چهار صندوق ، که متعلق به چهار شخصیت نمایش و به عبارتی چهار طیف متفاوت جامعه می‌باشد ، صحنه را سرد و سنگین می‌کند و در پایان، سلسله اتفاقاتی رخ می‌دهد که شخصیت سیاه، تنها می‌ماند و صحنه در تاریکی مطلق فرو می‌رود…

بیضایی در این کار، گویی پرسپکتیوی که از آن، جامعه را به تماشا نشسته، به تصویر میکند و البته تفکر و بینش خود را که با تمام افق‌های باز، نسبت دارد و شاید می‌خواهد به مخاطب خود هم این آگاهی را بدهد که از کدام منظر گاه، جامعه را می‌بیند و به کدام صندوق، متعلق است و برای رهایی از آن، شاید ابتدا باید چهارچوب‌های ذهنی رنگار گرفته خود را بشکند…

بیضایی، نشان میدهد که چگونه آشراش متاثر و ملمه از جنس دغدغه‌های جامعه می‌باشد و توفیق ماندگار شدن آثار او، شاید همان تعهد و توجهی است که به دردهای مردم روزگارش دارد. بیشش او در این اثر، یادآور بخشی از چکامه «قیصر امین پور» است که:

"دردهای من

گرچه مثل دردهای مردم زمانه نیست

درد مردم زمانه است

مردمی که چین پوستیشان

مردمی که رنگ روی آستینشان

مردمی که نامهایشان

جلد کهنه ی شناسنامه‌هایشان

درد می‌کند

من ولی تمام استخوان بودم

لحظه‌های ساده ی سرودم

درد می‌کنند…"

منتقد سینما:

«بازی مرکب»، الکوواره «پینوکیو» را در شکل مدرن تکرار می‌کند

منتقد سینما و تلویزیون، گفت: سرریال کرای «بازی مرکب»، الکوواره داستان «پینوکیو» را در شکل شهری و مدرنش تکرار می‌کند.

به گزارش گروه فرهنگی ایرنا، سرریال بازی مرکب، ساخته هوانگ دونگ هیوک داستان ۴۵۶ نفر را روایت می‌کند که همگی مشکل مالی دارند. آنها توسط سازمانی اسرارآمیز به یک چالش دعوت می‌شوند تا در ازای رقابت در ۶ بازی کودکانه ۴۰ میلیون دلار پول نقد به جیب بزنند.

این سریال کرای پرطرفدار در چند هفته گذشته با اقبال گسترده مردم جهان به‌بزرگ‌ترین سریال‌تغلیکس تبدیل شد. آنتونیا شرکا منتقد سینما در گفت‌وگو با خبرنگار فرهنگی ایرنا به‌اشاره به این که سریال بازی مرکب، الکوواره پینوکیو را در شکل مدرن تکرار می‌کند، اظهار داشت: اسطوره پینوکیو در طول قرن ادامه پیدا کرده و شکل مدرنش را در بازی مرکب می‌بینیم. در داستان پینوکیو آدم‌هایی که وارد آن شهربازی می‌شوند، آنجا بچه‌ها فریب جذابیته‌ها را می‌خورند و عاقبت بخیر نمی‌شوند. بچه‌ها گول کالسک‌های آن می‌خورند که قرار است آنها را به یک شهر بازی ببرد. در این شهر بازی فانتزی، قرار است بچه‌ها فقط بخورند و بخوابند. ولی دست آخر الاغ می‌شوند. وی افزود: در پینوکیو آدم‌هایی که می‌خواهند زحمت نکشند، وارد یک شهربازی رویایی می‌شوند؛ ولی در نهایت تبدیل به حیواناتی باربر می‌شوند. در هر دو داستان بازی مرکب و پینوکیو بازی، راحت‌طلبی و قربانی شدن وجود دارد. در بازی مرکب انسان‌ها بزرگ‌سال بازی‌ها غول پیکر هستند اما در پینوکیو بچه‌ها مشغول بازی در شهربازی می‌شوند. شرکا با‌اشاره به این‌نکته که این سریال جزو پربیننده‌ترین‌های جهان تأکید کرد: صنعت فیلمسازی کره جنوبی بعد از دریافت جایزه فیلم‌انگل جهانی‌تر شده است. سریال «بازی مرکب» نشان می‌دهد که این سینما دارد وجهه بین‌المللی پیدا می‌کند. وی افزود: بازی مرکب نشان می‌دهد مسائلی مالی و پول‌قدرتی می‌تواند خوی ددمنشانه انسان‌ها را آشکار کند. این موضوع به خودی‌خود یک موضوع دستاورد جدید در سینما نیست. ولی در سریال بازی مرکب بیشتر تکنیکی که به کار رفته جلب توجه می‌کند. نشان

یک قصه شخصی، و درباره خانواده‌ای است که در بخش نمایش‌های آیینی و سنتی، فعال هستند.

وی جشنواره نمایش آیینی و سنتی را عامل مهمی در پویا نگاه داشتن این گونه تئاتری دانست و اظهار کرد: این جشنواره نقش مهم و پررنگی در حفظ و اشاعه نمایش‌های آیینی و سنتی دارد زیرا این رویداد همیشه سعی کرده که نگاه ویتربینی و موزه‌ای را، از این هنر دور کند و فضای این نوع از نمایش‌ها را پویا و فعال نگاه دارد.

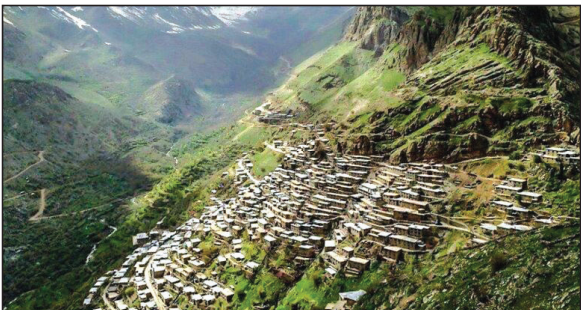
علی عامل ادامه داد: به همین دلیل نیز این جشنواره اهمیت بسیاری برای حضور جوانان قائل و لازم است به جای هر دو سال، برای برگزاری هر سه‌اله این رویداد، برنامه‌ریزی شود؛ زیرا این جشنواره، تنها رویدادی است که به گونه‌های مختلف نمایش آیینی اهمیت می‌دهد و ما در هیچ رویداد دیگری، حتی در جشنواره تئاتر فجر نیز شاهد حضور نمایش‌های آیینی و سنتی به عنوان یک شاخه جدی نیستیم.

این هنرمند رشد نمایش‌های آیینی و سنتی، را نیازمند سرمایه‌گذاری در بخش زیرساخت دانست و گفت: در این بخش، زیرساختی نداریم. یعنی تکیه‌ای که به صورت دائمی و طی‌سال در آن تعزیه، به عنوان گونه‌ای نمایشی، اجرا شود. در حالی که در سایر کشورها این نوع زیرساخت‌ها وجود دارد و حتی برخی به دنبال ثبت تعزیه (در فهرست میراث ناملموس یونسکو) به نام خود هستند. درباره سایر نمایش‌های آیینی و سنتی نظیر تخت‌حوضی، نقالی، سیاه‌بازی و … نیز وضع به همین منوال است.

متأسفانه حتی در دانشگاه‌های ما فضایی برای بخش نمایش آیینی و سنتی وجود ندارد و امکان تحصیل برای دانشجویان در این رشته نیست. در واقع وزارت علوم هنوز نمایش آیینی و سنتی ما را که یک عرصه بسیار گسترده و شگفت‌انگیز است به عنوان یک رشته‌نپذیرفته است به همین خاطر این امکان برای دانشجویان نیست که بتوانند نمایش آیینی و سنتی را به عنوان یک رشته و نه یک گرایش، تحصیل کنند.

مردم اورامانات زمین را خلق می‌کنند

کوچ عمودی هوارنشینان

مجموعه‌ای از میراث‌فرهنگی ملموس و ناملموس هورامان/اورامانات شامل بناها و بافت‌های تاریخی و سبک زندگی مردم، جشن‌ها، آیین‌ها، آداب و رسوم، شعر، موسیقی، غذا و پوشاک این منطقه ویژگی‌های خاص و برجسته خود را دارد و گردشگران را به سمت خود جذب می‌کند. تصویر یک پیرومرد با لباس زیبای کردی در کنار دیوارهای سنگی خانه پلکانی یا یک باغ در یک بافت روستایی در دره یک کوهستان، همیشه منظر فرهنگی هورامان/اورامانات را به ذهن متبادر می‌کند.

در هورامان/اورامانات دره‌هایی عمیق وجود دارد و زندگی مردم در دامنه کوه شکل گرفته است، در این منطقه زمین به شکل تخت و مسطح خیلی کم است. ایرانی‌ها در کویر وقتی آب کم بود به فناوری قنات رسیدند در هورامان هم از قدیم به دلیل کمبود زمین به فناوری ساختار پلکانی رسیدند، این ساختار در بافت روستایی و در باغداری وجود دارد. مردم این منطقه زمین را خلق می‌کنند؛ برای باغ‌سازی رشک‌های پلاکانی را با سنگ چیدمان می‌کنند و خاک را می‌آورند و روی این سکوهای سنگی می‌ریزند.

وی خاطر‌نشان کرد: شیوه زندگی در این منطقه بر مبنای این فلسفه که «بر روی بسترهای نامرغوب شهرها و سکونت‌گاه‌ها را شکل دهد تا بسترها و زمین‌های مرغوب برای کشاورزی و دامداری بماند» شکل گرفت است. مردم در این منطقه، بدترین و سخت‌ترین نقطه از نظر زمین‌شناسی مانند مناطق سنسلاخی را انتخاب می‌کنند و خانه‌های خود را می‌سازند تا بتوانند قطعه